

Сборник съдебна практика

РЕШЕНИЕ НА ОБЩИЯ СЪД (втори състав)

11 септември 2014 година *

„Държавни помощи — Гръцки казина — Правна уредба, която предвижда налог от 80 % върху цената на входни билети с различна стойност — Решение, с което помощта се обявява за несъвместима с вътрешния пазар — Понятие за държавна помощ — Предимство“

По дело T-425/11

Република Гърция, за която се явяват Р. Mylonopoulos и К. Boskovits, в качеството на представители,

жалбоподател,

срещу

Европейска комисия, за която се явяват D. Triantafyllou, H. van Vliet и M. Konstantinidis, в качеството на представители,

ответник,

с предмет искане за отмяна на Решение на Комисията от 24 май 2011 година относно държавна помощ, предоставена от Гърция за някои гръцки казина С 16/10 (ex NN 22/10, ex CP 318/09) (ОВ L 285, стр. 25),

ОБЩИЯТ СЪД (втори състав),

състоящ се от: N. J. Forwood, председател, F. Dehousse (докладчик) и J. Schwarcz, съдии,

секретар: S. Spyropoulos, администратор,

предвид изложеното в писмената фаза на производството и в съдебното заседание от 10 декември 2013 г.,

постанови настоящото

* Език на производството: гръцки.

Решение

Обстоятелства, предхождащи спора

- 1 До 1994 г. в Гърция работят три казина, а именно казината „Mont Parnes“, „Corfu“ и „Rodos“. Цената на входния билет за тези казина е определена от държавната Ellinikos Organismos Tourismou (Гръцката служба по туризма, наричана по-нататък „ЕОТ“). Тази цена, която е определена на 2000 гръцки драхми (GRD) (около 6 EUR) за казино „Mont Parnes“ и на 1500 GRD за казината „Corfu“ и „Rodos“, през 1997 г. е определена на 2000 GRD за казино „Corfu“. Nomos n° 2160/1993 (Закон № 2160/1993, FEK A' 118/19.7.1993) е предвиждал, че тези три казина ще продължават да работят като клубове на ЕОТ до издаването на лиценз за дейността им от компетентния орган.
- 2 Nomos n° 2206/1994 (Закон № 2206/1994, FEK A' 62/20.4.1994) предвижда издаването на определен брой лицензи за дейност. Съгласно член 2, параграф 10 от този закон цената на входния билет в казината в някои региони се определя с решение на министъра, като в същото решение се посочва и процентът от цената, който ще представлява приход за гръцката държава.
- 3 В това отношение съгласно параграф 1 от Apofasi tou Ypourgou Oikonomikon (решение на министъра на финансите) n° 1128269/1226/0015/POL.1292 от 16 ноември 1995 г. FEK B' 982/29.11.1995, наричано по-нататък „решението на министъра от 1995 г.“, от 15 декември 1995 г. операторите на казина са задължени да издават входен билет на всеки посетител съгласно специалните разпоредби в следващите параграфи в съответствие с разпоредбите на същото решение. В това отношение съгласно параграф 5 от същия член цената на входния билет е определена на 5 000 GRD, конвертирани в 15 EUR съгласно член 31, параграф 13 от Nomos n° 2873/2000 (Закон № 2873/2000, FEK A' 285/28.12.2000). Съгласно параграф 6 от решението на министъра от 1995 г. в случаите, в които от някои лица, влизащи в игралните зали, не се изискват входни билети поради професионална промоция или социално задължение, се издава билет от специална серия. Решението на министъра от 1995 г. предвижда също така в параграф 7, че операторите на казина запазват 20 % от общата стойност на билета „като такса за издаването на билета и за покриване на разходите“, включително дължимия ДДС, докато остатъкът представлява „налог за държавата“. Съгласно параграф 7, втора алинея от посоченото решение на министъра държавният налог върху издадените безплатни билети се заплаща въз основа на цената на входните билети, определена в параграф 5 от същия член.
- 4 След 1995 г. казино „Mont Parnes“, казино „Corfu“ и казино „Rodos“ продължават да работят като клубове на ЕОТ. Впоследствие ЕОТ е заменена като оператор на казино „Corfu“ и на казино „Mont Parnes“ от Elliniki Etaireia Touristikis Anaptyxis (гръцкото дружество за развитие на туризма, ЕТА), дружество, 100 % от което е собственост на гръцката държава. Казино „Corfu“ продължава да прилага цена на входния билет от 6 EUR до неговата приватизация на 30 август 2010 г. и в изпълнение на решението на министъра от 1995 г. — да превежда на държавата 80 % от съответните суми. Също така казино „Rodos“ получава лиценз за дейността си през 1996 г. и след приватизирането му през април 1999 г. то прилага цена на входния билет от 5000 GRD (15 EUR). От края на 2000 г. до 2003 г. казино „Mont Parnes“ прилага цена на входния билет от 1500 GRD, която е на равностойност 6 EUR, считано от 1 януари 2002 г., и след края на 2000 г. 80 % от стойността на тези билети се плащат на гръцката държава.
- 5 От създадените след 1995 г. на основание Закон № 2206/1994 шест нови казина, а именно казината в Халкидики, Лутраки, Солун, Рио (Ахея), Ксанти (Тракия) и Сирос, всички прилагат цена на входния билет от 15 EUR, с изключение на казино „Thessaloniki“.

- 6 Казино „Thessaloniki“ (оператор на което е дружеството Regency Entertainment Psychagogiki kai Touristiki AE) прилага цена на входния билет от 6 EUR на основание на Nomothetiko diatagma 2687/1953 peri ependyseos kai prostasias kefalaion exoterikou (Законодателен декрет 2687/1953 за инвестициите и за защита на чуждестранното финансиране, FEK A' 317/10.11.1953), който предвижда, че третирането на предприятията, създадени с чуждестранни капиталови инвестиции, е поне толкова благоприятно като третирането, прилагано по отношение на сходните национални предприятия. Всъщност искането на оператора на казиното, отнасящ се до това цената на входния билет за казино „Thessaloniki“ да бъде определена на същия размер като тази на казиното в Mont Parnes, а именно на 6 EUR, е прието след Gnomodotisi 631/1997 tou Nomikou Symvouliou tou Kratous (становище на Правния съвет на гръцката държава № 631/1997) от 16 октомври 1997 г. Параграф 7 от решението на министъра от 1995 г. относно държавния налог върху входните билети се прилага по отношение на казино „Thessaloniki“.
- 7 На 8 юли 2009 г. Koinopraxia Touristiki Loutrakiou AE ОТА (оператор на казино „Лутраки“) подава жалба до Комисията на Европейските общности във връзка с гръцкото законодателство относно режима на входните такси в казината, като изтъква, че такъв режим е равностоен на държавна помощ за трима икономически оператори, а именно казино „Mont Parnes“, казино „Corfu“ и казино „Thessaloniki“.
- 8 След размяната на становища Комисията започва официалното разследване с решение от 6 юли 2010 г.
- 9 Комисията получава становищата на гръцките власти и на заинтересованите страни.
- 10 На 24 май 2011 г. Комисията приема Решение С 16/10 относно държавна помощ, предоставена от Гърция за някои гръцки казина (ex NN 22/10, ex CP 318/09) (ОВ L 285, стр. 25, наричано по-нататък „обжалваното решение“).
- 11 Обсъжданата мярка е определена в съображение 9 от обжалваното решение като мярка, съдържаща данъчна дискриминация в полза на някои казина, която гръцките органи са привели в действие, от една страна, с въвеждането на единен налог от 80 % върху цената на входния билет за казината и от друга страна, с определянето на две различни регулирани цени за входния билет. Така цената на входния билет е била определена на 6 EUR за някои казина, които Комисията окачествява като „публични“, и на 15 EUR за останалите казина, които тя окачествява като „частни“. Съгласно съображение 10 от обжалваното решение казино „Mont Parnes“, казино „Corfu“, казино „Thessaloniki“ и казино „Rodos“ са посочени като получатели на средства по съответната мярка.
- 12 По-нататък Комисията установява наличието на държавна помощ. По-конкретно, в съображения 65 и 67 от обжалваното решение Комисията преценява, че обсъжданата мярка има ефект, подобен на този от данъчна мярка, и че тя освобождава казината, за които се прилага по-ниска цена на входния билет, от тежестта, която те би трябвало да поемат, при положение че данъчното облагане не е дискриминационно. Следователно въпросната мярка давала на посочените казина предимство, защото те трябвало да понасят по-лека данъчна тежест на посетител от общите им приходи. Съгласно съображение 72 от обжалваното решение обстоятелството, че и клиентите са се ползвали от по-ниската входна цена, не е пречка мярката да дава предимство на съответните казина. Съгласно съображения 73 и 74 от обжалваното решение търговска практика, изразяваща се в издаването на безплатни входни билети, за които въпреки това казината е трябвало да плащат на държавата 80 % от нормативноустановената им цена, правело още по-голямо обсъжданото предимство. Комисията се основава на различни доказателства, като посочва, че тази практика на безплатен вход не е изключение при казината, получатели по мярката. Също така в съображение 77 от обжалваното решение Комисията отхвърля довода, съгласно който предимството е било предоставено на казината, за които се е прилагала по-висока цена на входния билет. Всъщност този довод не бил съобразен с

обстоятелството, че казината, за които се е прилагала по-ниска цена на входния билет, били по-привлекателни за клиентите, и с обстоятелството, че приходите от входни такси са само ограничена част от общите приходи на казината. На казино „Thessaloniki“ било позволено обаче да взема по-ниска цена на входния билет и да плаща по-нисък данък въз основа на Законодателния декрет № 2687/1953, съгласно който на предприятия, учредени с чуждестранен капитал, следва да бъде разрешен най-благоприятният режим, определен за местните предприятия (съображение 78 от обжалваното решение). Комисията отхвърля обаче в съображения 79 и 80 от обжалваното решение довода, изведен от съществуването на други данъчни или регулаторни мерки, които компенсирали евентуалните предимства, произтичащи от по-ниската цена за вход, и стига до заключението за наличието на предимство.

- 13 Комисията счита, че като по този начин се отказва от приходи, държавата финансира с държавни средства това предимство. В това отношение Комисията отхвърля довода, изведен от обстоятелството, че по-ниската цена на входния билет е могла да привлече повече клиенти и че не е било сигурно, че държавата губи приходи, с мотива че причината за нарастването на търсенето е била в самата неравнопоставеност (съображения 81—90 от обжалваното решение).
- 14 Освен това Комисията преценява, че мярката съставлява дерогация от общия режим, въведен със Закон № 2206/1994 и с решението на министъра от 1995 г., и че следователно тя има селективен характер. Вследствие на това тя отхвърля довода, според който размерът на цената на входния билет се определял в зависимост от конкретните условия, които са различни за всяко казино, и с оглед на целта да се възпират лицата с ниски доходи да участват в хазартни игри. Комисията обаче преценява, че мярката не се обосновава от характера или от логиката на общия режим (съображения 91—102 от обжалваното решение).
- 15 Нещо повече, Комисията счита, че условието за нарушаване на конкуренцията и за засягане на търговията между държавите членки в конкретния случай е изпълнено, независимо от местния или регионалния характер на предоставяните услуги (съображения 103—114 от обжалваното решение).
- 16 От друга страна, Комисията преценява, че обсъжданата мярка не попада в никое от изключенията, предвидени в членове 106 ДФЕС и 107 ДФЕС, и установява, че Република Гърция не е изложила никакъв довод, който да може да обоснове съвместимостта на помощта с общия пазар.
- 17 Комисията посочва също така, че въведеното през 1995 г. данъчно дискриминационно третиране е било запазено, без тя да е била уведомена за това и без тя да е одобрила това. Като се има предвид давностният срок, предвиден в член 15 от Регламент (ЕО) № 659/1999 на Съвета от 22 март 1999 година за установяване на подробни правила за прилагането на член [108] от Договора [ДФЕС] (ОВ L 83, 27.3.1999 г., стр. 1), Комисията посочва, че всяка помощ, отпусната в рамките на обсъжданата мярка, считано от 21 октомври 1999 г., а именно десет години преди датата, на която тя е изпратила на Република Гърция жалбата с искане за информация, съставлява нова и неправомерна помощ.
- 18 И накрая, що се отнася до определянето на размера на помощта и на сумата за възстановяване, Комисията преценява, че изчисляването не трябва да се основава на факта, че Република Гърция се е отказвала от данъчни постъпления от казината, получатели на помощта, в размер на 7,20 EUR на входен билет, което представлява разликата между данъка от 12 EUR за входен билет, плащан на държавата от казината, издаващи билет за 15 EUR, и данъка от 4,80 EUR за входен билет, плащан на държавата от казината, издаващи входен билет за 6 EUR. Комисията посочва също така, че следва да се взема под внимание положението с всяко отделно казино, и по-конкретно с казино „Mont Parnes“ и с казино „Corfu“, тъй като, изглежда, освен ако не бъде изложено по-подробно становище от гръцките власти, че считано от 21 октомври 1999 г. до края на 2000 г., за входните билети не е бил плащан налог на държавата. Що се отнася до

определянето на размера на подлежащата на възстановяване помощ, Комисията уточнява, че не е разполагала с достатъчно данни, за да може да определи с точност свързаните с нея суми, и че тя се ограничила само до това да установи, че е налице задължение за възстановяване на въпросната помощ, оставяйки на националните органи задачата да изчислят точните суми въз основа на указанията, дадени от Комисията в нейното решение. В това отношение, видно от съображение 146 от обжалваното решение, сумите, които следва да бъдат събрани, се състоят главно в разликата между 4,80 EUR на входен билет, заплащани от казината, за които се прилага входен билет от 6 EUR, от една страна, и 12 EUR за входен билет, заплащани от казината, за които се прилага входен билет от 15 EUR, от друга страна, а именно сумата от 7,20 EUR за издаден входен билет.

19 Текстът на разпоредителната част на обжалваното решение има следната редакция:

„Член 1

Държавната помощ, представляваща данъчна дискриминация в полза на определени казина, която Гърция е привела в действие чрез едновременното прилагане на няколко частично задължителни разпоредби, с които:

- се определя еднакъв налог от 80 % върху цената на входните билети,
- се определят различни регулирани цени за публичните и за частните казина съответно от 6 EUR и от 15 EUR, е била приведена неправомерно в действие в разрез с член 108, параграф 3 от Договора за функционирането на Европейския съюз и е несъвместима с вътрешния пазар, тъй като е предоставила на казината получатели „Regency Casino Mont Parnes“, „Regency Casino Thessaloniki“ и „Corfu“ (като се приема, че казино „Rhodes“ е престанало да бъде получател през април 1999 г.) неправомерно конкурентно предимство.

Член 2

1. Гърция възстановява от казината получатели на несъвместимата помощ, посочена в член 1, която е била предоставяна от 21 октомври 1999 г. насам.
2. Сумите, които следва да бъдат възстановени, включват лихви от датата, на която са били предоставени на получателя, до действителното им възстановяване.
3. Лихвата се изчислява с индексация съгласно глава V от Регламент (ЕО) № 794/2004 на Комисията.
4. Гърция прекратява цялата останала данъчна дискриминация, породена от помощта, посочена в член 1, считано от датата на приемане на настоящото решение.

Член 3

1. Възстановяването на помощта, посочена в член 1, е незабавно и ефективно.
2. Гърция гарантира прилагането на настоящото решение в срок от четири месеца от датата на уведомяване за него.

Член 4

1. В срок от два месеца от уведомяването за настоящото решение Гърция предоставя следната информация на Комисията:

- а) списък с получателите, които са получили помощ по схемата, описана в член 1, и общия размер на получената от всеки един от тях помощ по силата на оспорваната мярка, изчислен съгласно насоките, съдържащи се в настоящото решение;
- б) общата сума (главница и лихви), която следва да бъде възстановена от всеки получател;
- в) подробно описание на вече предприетите и на планираните мерки за изпълнение на настоящото решение;
- г) документи, доказващи, че на получателя е наредено да възстанови помощта.

2. Гърция информира Комисията за напредъка по националните мерки, предприети за изпълнение на настоящото решение, до пълното възстановяване на помощта, посочена в член 1. При поискване от страна на Комисията Гърция предоставя незабавно информация за вече предприетите и планираните мерки за изпълнение на настоящото решение. Гърция предоставя и подробна информация относно сумите на помощта и лихвите, които вече са възстановени от получателя.

Член 5

Адресат на настоящото решение е Република Гърция“.

Производство и искания на страните

- 20 На 3 август 2011 г. Република Гърция подава настоящата жалба в секретариата на Общия съд.
- 21 Обжалваното решение също така е предмет на четири други жалби, подадени в секретариата на Общия съд на 29 юли 2011 г. от Etaireia Akiniton Dimosiou AE (ETAD, по-рано Ellinika Touristika Akinita AE, ETA) на 9 декември 2011 г. от Regency Entertainment Psychagogiki kai Touristiki, на 10 януари 2012 г. от Elliniko Kazino Parnithas AE, оператор на казино „Mont Parnes“ от 2003 г. и на 20 януари 2012 г. от Athens Resort Casino Holding SA, акционер с 51 % от дяловете на казино „Mont Parnes“ от 2010 г. Тези жалби, които са регистрирани като дела T-419/11, T-635/11, T-14/12 и T-36/12, са съединени с настоящата жалба. Освен това с определения на председателя на втори състав на Общия съд от 4 май и от 12 декември 2012 г. Koιnoπpaxίa Touristiki Loutaki, предприятие жалбоподател в административното производство, е допуснато да встъпи в подкрепа на Комисията по тези дела.
- 22 С писмо от 7 август 2012 г., жалбоподателите по дела T-635/11, T-14/12 и T-36/12 искат съединяване на дела T-419/11, T-425/11, T-635/11, T-14/12 и T-36/12 за целите на устната фаза на производството и на съдебното решение, което слага край на производството съгласно член 50 от Процедурния правилник на Общия съд.
- 23 С писмо от 3 септември 2012 г. Комисията, като посочва същевременно, че не възразява по принцип на това съединяване, представя писмено становище. Тя посочва и това, че не прави искане за поверително третиране.

- 24 С писмо от 4 септември 2012 г. Република Гърция посочва, че възразява срещу съединяването на посочените дела. Тя посочва също така, че ако те бъдат съединени, изброени от нея материали от преписката би трябвало да се разглеждат като поверителни.
- 25 С отделно писмо от 4 септември 2012 г. Република Гърция подава искане за поверително третиране на някои от материалите по делото, които тя изброява, по отношение на всяко трето встъпило или желаещо да встъпи по разглежданите дела лице. Тя представя неповерителен вариант на тези писмени материали.
- 26 На 16 септември 2013 г. Общият съд решава да не съединява настоящото дело с дела T-419/11, T-635/11, T-14/12 и T-36/12.
- 27 С определение на председателя на втори състав на Общия съд от 9 октомври 2013 г. дружеството Elliniko Casino Kerkyras АЕ е допуснато да встъпи в подкрепа на исканията на жалбоподателя по дело T-419/11 в съответствие с разпоредбите на член 116, параграф 6 от Процедурния правилник.
- 28 След доклада на съдията докладчик Общият съд (втори състав) решава да започне устната фаза на производството. Устните състезания и отговорите на страните на поставените от Общия съд въпроси са изслушани в съдебното заседание, проведено на 10 декември 2013 г.
- 29 Република Гърция моли Общия съд:
- да отмени обжалваното решение,
 - да осъди Комисията да заплати съдебните разноски.
- 30 Комисията моли Общия съд:
- да отхвърли иска,
 - да осъди Република Гърция да заплати съдебните разноски.

От правна страна

Относно правния интерес

- 31 Комисията излага довод за липса на правен интерес на Република Гърция. Според нея при настоящата конюнктура обжалваното решение позволява на Република Гърция да събира квазифискални приходи от посочените казина и това по-скоро е в неин интерес, отколкото в неин ущърб. Според Комисията обстоятелството, че Република Гърция е привилегирована страна, я освобождава от необходимостта да доказва, че обжалваното решение я засяга пряко и лично, но не ѝ дава правен интерес.
- 32 Република Гърция оспорва тези доводи.
- 33 Общият съд припомня, че що се отнася до понятието „правен интерес“, на което се позовава Комисията, Договорът прави ясно разграничение между правото на жалба за отмяна на институциите и на държавите членки, от една страна, и това на физическите и юридическите лица, от друга страна. Всъщност правото на оспорване на законосъобразността на решенията на Комисията чрез жалба за отмяна е предоставено на всяка държава членка, без упражняването на това право да е обусловено от доказване на правен интерес. Следователно, за да бъде жалбата ѝ

допустима, държавата членка не трябва да доказва, че обжалваният от нея акт на Комисията има правно действие спрямо нея (Определение на Съда от 27 ноември 2001 г. по дело Португалия/Комисия, C-208/99, Recueil, стр. I-9183, точки 22 и 23 и Решение на Общия съд от 22 октомври 2008 г. по дело TV 2/Danmark и др./Комисия, T-309/04, T-317/04, T-329/04 и T-336/04, Сборник, стр. II-2935, точка 63).

- 34 В конкретния случай е допустимо от гледна точка на разпоредбите на Договора и в светлината на съдебна практика Република Гърция само в качеството си на държава да подаде жалба за отмяна, без да е необходимо да доказва правен интерес в това отношение.
- 35 Следователно повдигнатото от Комисията възражение за липса на процесуални предпоставки следва да се отхвърли.

По съществуването на спора

- 36 Република Гърция изтъква четири основания. Първото основание е изведено от нарушение на член 107, параграф 1 ДФЕС. Второто основание е изведено от неподходящия, непълния и противоречивия характер на мотивите. С третото и четвъртото основание, повдигнати при условията на евентуалност, Република Гърция твърди нарушение на член 14 от Регламент № 659/1999 относно възстановяването на помощта с мотивите, че възстановяването не се изисква от реалните получатели на помощта, които са клиентите на казината с по-ниски цени на входните билети, че възстановяването противоречало на принципа на оправданите правни очаквания и на принципа на пропорционалност (третото основание) и че сумите, подлежащи на възстановяване, били изчислени неправилно (четвъртото основание).
- 37 Що се отнася до първото основание, изведено от нарушение на член 107, параграф 1 ДФЕС, следва да се припомни, че съгласно тази разпоредба е несъвместима с общия пазар всяка помощ, предоставена от държава членка или чрез ресурси на държава членка, под каквато и да било форма, която нарушава или заплашва да наруши конкуренцията чрез поставяне в по-благоприятно положение на определени предприятия или производството на някои стоки, доколкото засяга търговията между държавите членки.
- 38 Съгласно съдебната практика, квалификацията като „помощ“ по смисъла на член 107, параграф 1, ДФЕС изисква всички условия, посочени в тази разпоредба, да са изпълнени. Така че за да може национална мярка да бъде квалифицирана като държавна помощ, първо, трябва да става въпрос за намеса на държавата или чрез ресурси на държавата, второ, тази намеса трябва да е в състояние да засегне търговията между държавите членки, трето, тя трябва да предоставя предимство на своя бенефициент и четвърто, трябва да нарушава или да заплашва да наруши конкуренцията (вж. Решение на Съда от 2 септември 2010 г. по дело Комисия/Deutsche Post, C-399/08 P, Сборник, стр. I-7831, точки 38 и 39 и цитираната съдебна практика).
- 39 Видно също така от постоянната съдебна практика, понятието за помощ включва не само позитивни престации като субсидии, но и други видове намеса, облекчаващи под различна форма тежестите, които обичайно натоварват бюджета на едно предприятие и които поради това, без да бъдат субсидии в строгия смисъл на думата, имат същото естество и последици (решения на Съда от 15 март 1994 г. по дело Vanco Exterior de España, C-387/92, Recueil, стр. I-877, точка 13 и от 19 май 1999 г. по дело Италия/Комисия, C-6/97, Recueil, стр. I-2981, точка 15).
- 40 Прието е, че мярка, с която публичните власти предоставят на някои предприятия данъчно освобождаване, което, макар да не включва прехвърляне на държавни ресурси, поставя получателите в по-благоприятно финансово положение от това на други данъчнозадължени

лица, представлява държавна помощ по смисъла на член 107, параграф 1 ДФЕС (вж. решения по дело Banco Exterior de España, точка 39 по-горе, точка 14 и по дело Италия/Комисия, точка 39 по-горе, точка 16, Решение на Общия съд от 9 септември 2009 г. по дело Diputación Foral de Álava и др., T-230/01—T-232/01 и T-267/01—T-269/01, непубликувано в Сборника, точка 135, потвърдено с Решение на Съда от 28 юли 2011 г. по дело Diputación Foral de Vizcaya/Комисия, C-474/09 P—C-476/09 P, непубликувано в Сборника).

41. Нещо повече, естеството на целите, преследвани от държавните мерки, и тяхното основание нямат никакво отражение върху квалификацията на помощ. Според установената съдебна практика член 107 ДФЕС всъщност не разграничава държавните помощи според причините или целите им, а ги определя в зависимост от техните последици (вж. Решение на Съда от 13 февруари 2003 г. по дело Испания/Комисия, C-409/00, Recueil, стр. I-1487, точка 46 и цитираната съдебна практика).
42. Също така, видно от съдебната практика, задача на Комисията е да докаже, че мярката представлява държавна помощ (Решение на Общия съд от 12 септември 2007 г. по дело Италия/Комисия, T-239/04 и T-323/04, Сборник, стр. II-3265, точка 119).
43. Съдът е уточнил, от друга страна, че понятието за държавна помощ, както е определена в договора, има правен характер и трябва да се тълкува въз основа на обективни фактори. По тази причина съдията трябва по принцип и като отчита както конкретните обстоятелства по спора, с който е сезиран, така и техническия характер или сложността на извършените от Комисията преценки, да осъществи пълен контрол по въпроса дали дадена мярка попада в приложното поле на член 107, параграф 1 ЕО (вж. решения на Съда от 16 май 2000 г. по дело France/Ladbroke Racing и Комисия, C-83/98 P, Recueil, стр. I-3271, точка 25 и от 22 декември 2008 г. по дело British Aggregates/Комисия, C-487/06 P, Сборник, стр. I-10515, точка 111).
44. Именно с оглед на тези принципи следва да се провери дали в настоящия случай Комисията е приложила правилно понятието за помощ по смисъла на член 107, параграф 1 ДФЕС.
45. С първата част на първото основание Република Гърция оспорва обстоятелството, че режимът на обсъжданите входни такси предполага предоставяне на предимство с държавни средства.
46. Най-напред следва да се изложат характеристиките на разглеждания режим, така както те произтичат от разгледаното от Комисията законодателство. Това изложение се налага, тъй като то дава възможност да се разбере икономическото функциониране на обсъждания режим и вследствие на това — да се направи преценка на неговите последици за предприятията, по отношение на които той се прилага.
47. В това отношение следва да се припомни, че съгласно член 2, параграф 10, от Закон № 2206/1994 (вж. точка 2 по-горе) решението на министъра на финансите определя цената на входния билет на казината „като процент, който трябва да се плати на държавата“. В този контекст параграф 7 на решението на министъра от 1995 г. (вж. точка 3 по-горе) предвижда, че всяко казино задържа 20 % от цената за вход като такса за издаване и за покриване на разходите, като остатъкът е държавен налог, който трябва съгласно параграф 10 от същото решение да се внася в държавата всеки месец.
48. Затова следва да се установи, както изтъква Република Гърция, че в рамките на режима на входните такси, които са предмет на обжалваното решение, казината са длъжни да събират разглежданите такси от своите клиенти, които влизат в игралните зали и месечно да ги превеждат на държавата, като същевременно запазват процент от разглежданите такси като престация за тази услуга.

- 49 Видно от съображение 9 от обжалваното решение, Комисията описва обсъжданата мярка като едновременно прилагане на националните разпоредби, които са се състояли, от една страна, в определянето на единен налог от 80 % върху цената на входния билет и от друга страна, в определянето на две различни регулирани цени за входния билет в казината. Тази мярка имала като последица обстоятелството, че казината, задължени да събират цена на входния билет от 15 EUR, внасят в държавата 12 EUR за вход ($80\% \times 15 \text{ EUR}$), докато другите казина ѝ заплащат само 4,80 EUR за вход ($80\% \times 6 \text{ EUR}$), което представлявало разлика от 7,20 EUR за входен билет. Налага се обаче изводът, че видно от точки 47 и 48 по-горе, това описание не отчита характеристиките на обсъждания режим, доколкото, макар и казината да са длъжни да събират входните такси в пълния им размер, само 20 % от тези такси съставляват приход в техния бюджет, като останалите 80 % от самото начало са държавен данък, който трябва да бъде внасян от казината месечно в държавата. Следва обаче да се установи, че това неправилно описание на режима не води автоматично до отмяна на обжалваното решение. Всъщност, имайки предвид и съдебната практика, цитирана в точка 41 по-горе, национално законодателство като обсъжданото може да има за последица осигуряването на селективно предимство по смисъла на член 107, параграф 1 ДФЕС, така че трябва да се обсъди дали предимство като описаното в обжалваното решение е предоставено в конкретния случай.
- 50 В това отношение, видно от съображения 66, 69 и 70 от обжалваното решение, Комисията преценява, че обсъжданата мярка предоставя предимство на казината, за които се прилага цена на входния билет от 6 EUR, с мотива че те са освободени от тежест, която иначе би следвало да поемат. Според нея тези казина са получили предимство, подобно на намаляване на данъчната основа, тъй като за тези казина са приети специални разпоредби, съгласно които данъкът, който те плащат на посетител, е определен в по-нисък размер от наложения на другите казина. В обжалваното решение се уточнява, че обсъжданата мярка предоставя предимство на съответните предприятия, в този случай казината получатели, тъй като те плащат по-нисък по размер данък на посетител.
- 51 С първото основание Република Гърция оспорва основателността на това съждение.
- 52 Общият съд счита, че в конкретния случай Комисията не е доказала съществуването на предимство в полза на казината, за които се прилага цена на входния билет от 6 EUR.
- 53 Всъщност, най-напред, видно от обсъжданата мярка, казината, за които се прилага цена на входния билет от 6 EUR, са длъжни да плащат на държавата 4,80 EUR на входен билет ($80\% \times 6 \text{ EUR}$), докато тези, за които се прилага цена на входния билет от 15 EUR, трябва да внасят в нея 12 EUR за входен билет ($80\% \times 15 \text{ EUR}$). Затова твърдението на Комисията, че казината, попадащи в първата категория, трябва да плащат на държавата сума от 4,80 EUR, която е два пъти и половина по-малка на входен билет от сумата от 12 EUR, която трябва да плащат казината, попадащи във втората категория, е точно.
- 54 Налага се обаче да се изтъкне, че тази констатация произтича от обстоятелството, че входните билети, попадащи във всяка от тези категории, са подчинени на една и съща логика. По-конкретно, преди на държавата да бъде платен данък, възлизащ на 80 % от стойността на продадените билети, казината, които Комисията счита за получатели по спорната мярка, получават от своите клиенти цена, която е два пъти и половина по-ниска за входен билет, сравнена с входната цена, приложима за останалите казина (6 EUR вместо 15 EUR). Също така таксите за издаване на билетите и за покриване на разходите, събирани от казината, за които се прилага цена на входния билет от 6 EUR ($6 \text{ EUR} - 4,80 \text{ EUR} = 1,20 \text{ EUR}$) са два пъти и половина по-ниски от таксите, които се събират от казината, за които се прилага цена на входния билет от 15 EUR ($15 \text{ EUR} - 12 \text{ EUR} = 3 \text{ EUR}$).

- 55 Вследствие на това, както изтъква Република Гърция, видно от обсъжданата мярка, сумите, които казината плащат на държавата като налог върху входните билети, са само процент от това, което всяко казино събира от тези билети. Затова, противно на посоченото в съображение 69 от обжалваното решение, обсъжданата мярка не съответства на намаляване на данъчната основа, тъй като сумите, които следва да бъдат плащани от всяко казино, са равностойни на 80 % от общата стойност на реално платените входни такси. Макар и в това отношение Комисията да се позовава в своята защита на Решение на Общия съд от 9 септември 2009 г. по дело *Diputación Foral de Álava* и др./Комисия, точка 40 по-горе, се налага изводът, че по тези дела обсъжданата мярка е била различна от обсъжданата в настоящия случай. Всъщност по тези дела обсъжданата помощ се е изразявала в прилагането върху позитивната данъчна основа, която е резултат от икономическата дейност на предприятията получатели, на намаление от 99 %, 75 %, 50 % или 25 %. По този начин предприятията получатели са плащали по-нисък данък от данъка, който те биха внасяли, ако този данък би бил изчислен като процент от приходите от тяхната икономическа дейност. В настоящия случай обаче, както вече беше посочено, положението е различно, доколкото данъкът от 80 %, плащан на държавата от всички казина, е определен като процент от реалните им постъпления от входните такси за продадените билети.
- 56 Доводът на Комисията, съгласно който разликата между приходите, получени от входен билет от казината, за които прилага цена на входния билет от 15 EUR, и приходите, получени за входен билет от казината, за които се прилага цена на входния билет от 6 EUR, която е от 1,80 EUR (3 EUR – 1,20 EUR), е четири пъти по-ниска от разликата между данъците, които трябва да се плащат на държавата за входен билет от казината, попадащи в първата категория, и тези, които трябва да се плащат на държавата казината от втората категория, която е от 7,20 EUR (12 EUR – 4,80 EUR), не обезсилва този извод. Всъщност тази констатация произтича пряко от прилагането на процент от 80 % и от четирикратното съотношение, съществуващо между този процент от 80 %, от една страна, и процента от 20 % от приходите като такси за издаване на билетите и за покриване на разходите, от друга страна.
- 57 При тези условия обстоятелството, че като последица от обсъжданата мярка казината, за които се прилага цена на входния билет от 6 EUR, плащат на държавата суми, по-ниски от заплащаните от казината, за които се прилага цена на входния билет от 15 EUR, не е достатъчно, за да се докаже съществуването на предимство за казината, попадащи в първата категория.
- 58 Следователно не е доказано съществуването на счетоводно предимство в полза на казината, за които се прилага цена на входния билет от 6 EUR.
- 59 По-нататък, от материалите от преписката по делото, така както те са разяснени в съдебното заседание, е видно, че предимството, посочено от Комисията, в конкретния случай се състои единствено в тази счетоводна разлика, по силата на която казината, за които се прилага цена на входния билет от 6 EUR, плащат на държавата сума, по-ниска от плащаната от другите казина.
- 60 По-конкретно, първо, в точка 67 от обжалваното решение Комисията приема, че тези казина са били облагодетелствани, основавайки се на обстоятелството, че те „е трябвало да понасят по-лека данъчна тежест на посетител от общите си приходи“. В последното изречение от цитираната точка тя посочва, от друга страна, че тези общи приходи включват „не само приходи от вход (единствено от цената на входните билети), но и от другите им източници на доход като хазартни игри, настаняване, услуги, предоставяни от барове и ресторанти, представления и др. (общи приходи)“.
- 61 В отговор на зададения ѝ въпрос в това отношение Комисията подчертава обаче, че понятието за общи приходи на казиното не трябва да бъде отчитано като критерий при определянето на съществуващото в случая предимство. Всъщност тя посочва, че последното изречение от

съображение 67 на обжалваното решение, в което се споменават общите приходи, чисто и просто означава, че приходите от входните билети са били само малка част от приходите на казината и те нямали отношение към предимството като такова. Вследствие на това според нея това изречение не трябва да бъде тълкувано като означаващо, че при равни средства клиентите на казино, за което се прилага цена на входния билет от 6 EUR, щели да разполагат с повече средства за другите услуги. Тя уточнява, че предимството в конкретния случай се основава изключително на счетоводната разлика между входния билет от 6 EUR и този от 15 EUR, 80 % от които следва да се платят на държавата.

- 62 В това отношение следва да се добави, че наличието на селективно предимство в случая при всяко положение не може да бъде мотивирано с една неясна връзка между задължението да се плащат 80 % от входните билети на държавата, от една страна, и дейностите, незасегнати от посоченото задължение, които генерират „общите приходи“ на казината, от друга страна. По-конкретно, най-напред, що се отнася до съществуването на такова предимство, член 107, параграф 1 ДФЕС изисква да се установи дали в рамките на съответната уредба национална мярка може да постави в по-благоприятно положение „определени предприятия или производството на някои стоки“ спрямо други, които биха се оказали, от гледна точка на преследваните от споменатата правна уредба цели, в сходно фактическо и правно положение (Решение на Съда от 15 ноември 2011 г. по дело Комисия и Испания/Government of Gibraltar и Обединено кралство, С-106/09 Р и С-107/09 Р, Сборник, стр. I-11113, точка 75). Вследствие на това, най-напред, понятието „обща приходи“ не е релевантно в конкретния случай, доколкото в него се включват доходи, които не са предмет на задължението за плащане на 80 % от стойността на входните билети на държавата. По-нататък, в отсъствието на дефиниция на това понятие, което, изглежда, има ролята на показател, и на свързана с него цифрова индикация, практически е невъзможно да се прецени наличието на каквото и да е предимство. И накрая, видно от съображение 146 от обжалваното решение, сумите, чието възстановяване се разпорежда от Комисията, се състоят в разликата между сумата от 4,80 EUR на входен билет, която плащат на държавата казината, за които се прилага цена на входния билет от 6 EUR, от една страна, и сумата от 12 EUR на входен билет, която плащат на държавата другите казина, от друга страна. Така понятието „данъчна тежест на посетител от общите приходи“ във всички случаи не придобива релевантност, що се отнася до преценката за наличието на предимство.
- 63 Второ, в отговор на въпрос на Общия съд относно понятието привлекателност за посочената клиента в съображение 77 от обжалваното решение, Комисията посочва в съдебното заседание, че това понятие също така не следва да бъде отчитано като елемент от определянето на предимството.
- 64 Съображение 77 от обжалваното решение има следното съдържание:

„Гърция също така твърди, че тъй като казината запазват 20 % от неравностойната цена за вход, предимството се предоставя на казината с по-висока такса, което осигурява 3 EUR нетен приход в сравнение с 1,20 EUR получени от публичните казина. Този аргумент е подвеждащ, тъй като пренебрегва два факта от съществено значение за правилното разбиране на действителното антиконкурентно въздействие на мярката. От [една] страна, фактът, че органите са определили по-ниско ниво на цените на билетите, включително данък вход, за някои казина, прави тези казина по-привлекателни за клиентите и [...] отклонява търсенето от модела, който би преобладавал, ако казината се конкурираха само според собствените си качества въз основа на индивидуалния обхват и качество на предлаганите услуги, и ако се приеме, че всички останали условия са еднакви, това увеличава изкуствено броя на посетителите. От друга страна, както беше обяснено по-рано, приходите от вход са само ограничен дял от общите приходи, които привлеченият от казиното клиент генерира за предприятието, и от които казината трябва да плащат данък вход“.

- 65 По-конкретно Комисията посочва в съдебното заседание, че съображение 77 от обжалваното решение отговаря на доводите на гръцките власти, но че в отсъствието на икономически анализ елементите, свързани с нарушението на конкуренцията и с привлекателността на по-ниската цена, не съставлявали елемент за предимството в случая.
- 66 Всъщност, дори и да се предположи, че в областта на държавните помощи, които изискват участие на държавни ресурси, с които е предоставено предимство, привлекателността на такава по-ниска цена на входния билет да може да съставлява елемент на такова предимство, се налага изводът, че обжалваното решение не съдържа никакъв статистически анализ и вследствие на това — икономически анализ по отношение на такава привлекателност за клиентелата в това отношение. Освен това, видно от съображение 146 от обжалваното решение, сумите, чието възстановяване Комисията разпорежда, не съответстват, поради използваната методология за изчисляване, на такъв вид предимство.
- 67 От това следва, че предимството, посочено от Комисията в конкретния случай, се състои в разликата между сумите, които казината плащат на държавата на продаден входен билет.
- 68 Така обаче, както бе установено в точки 52—58 по-горе, обстоятелството, че като последица от обсъжданата мярка казината, за които се прилага цена на входния билет от 6 EUR, плащат на държавата суми, по-малки, но пряко пропорционални, от плащаните на последната от казината, за които се прилага цена на входния билет от 15 EUR, не е достатъчно, за да се установи предимство по отношение на казината, попадащи в първата категория.
- 69 Доводите на Комисията не обезсилват тази констатация.
- 70 Първо, Комисията поддържа в своята защита, че обсъжданата мярка дава свързано с паричните наличности предимство на казината, които изискват по-ниска цена на входния билет.
- 71 Комисията не доказва обаче съществуването на свързано с паричните наличности предимство, за каквото не се споменава в обжалваното решение. Всъщност не се оспорва, че сумите от 6 и от 15 EUR обикновено се събират при влизането на клиентите в игралните зали на казината и че 80 % от тези суми следва да се плащат месечно на държавата. Всъщност може да се предположи, че в казината, за които се прилага цена на входния билет от 6 EUR, събраните суми на продаден входен билет, преди да бъде платен данъкът на държавата, са пропорционално по-ниски от сумите, получени на продаден входен билет от другите казина. При тези обстоятелства това, че едно казино от първата категория трябва да плати на държавата само 4,80 EUR, когато цената на входния билет е 6 EUR, вместо 12 EUR, когато цената на входния билет е определена на 15 EUR, не съставлява предимство в парична наличност, доколкото сумите, които трябва да се платят за продадените входни билети, са равни на 80 % от приходите от входните билети такси и тези суми се получават от казината преди възникването на тяхното задължение да платят 80 % от тях на държавата. Също така обстоятелството, че казината, за които се прилага цена за вход от 6 EUR, запазват 20 % от цената на продаден билет, или 1,20 EUR като такса за издаване и за покриване на разходите, не съставлява предимство в парична наличност за тези казина в сравнение с казината, за които се прилага цена за вход от 15 EUR, точно обратното.
- 72 Видно, от друга страна, от съображения 66 и 146 от обжалваното решение, понятието за предимство, на което се основава то, се състои в разликата от 7,20 EUR, плащана за входен билет в зависимост от това дали казиното получава цена на входния билет от 15 EUR, или от 6 EUR. Това понятие обаче е качествено различно от предимство в парична наличност, което по същество се състои в това да се определят различни условия в зависимост от задълженото лице, при които следва да бъде погасено задължението, нещо, за каквото не става въпрос в конкретния случай.

- 73 От това следва, че доводът, изведен от предимството в парична наличност, трябва да бъде отхвърлен.
- 74 Второ, Комисията посочва случая с безплатните входни билети и поддържа, че безплатният вход правел още по-очевидна пропуснатата полза за държавата. По-конкретно в съображение 73 от обжалваното решение тя твърди, че тази търговска практика за безплатен вход прави още по-голямо предимството, тъй като разходът за допускане на клиент е значително по-висок за казината, които плащат 12 EUR, отколкото за тези, които трябва да отчислят само 4,80 EUR от общите приходи от своята търговска дейност. В съображение 74 от обжалваното решение тя оспорва довода на гръцките власти, според който тази практика, да не се таксува цена на входния билет, била изключение. Тя се позовава на доказателства под формата на обществено достъпна информация (листовки, предлагащи безплатен вход, разпространявани във вестници и в интернет), което показва, че като обичайна практика безплатен вход се предоставя на всички клиенти в определени дни от седмицата всяка седмица. От това тя прави извод, че практиката за безплатен вход в казината— получатели на помощта, не изглежда изключение.
- 75 В това отношение следва да се припомни, че параграф 6 от решението на министъра от 1995 г. предвижда възможността за предоставяне на безплатен вход за целите на професионална промоция или социално задължение. В този случай, макар и да не получават заплащане за входния билет, казината са длъжни да плащат на държавата 80 % от нормативноустановената цена на издадените входни билети. Така казината, за които се прилага цена на входния билет от 15 EUR, трябва да плащат на държавата 12 EUR за всеки безплатен вход, докато казината, за които се прилага цена на входния билет от 6 EUR, плащат само 4,80 EUR за безплатен вход.
- 76 От това следва, че в хипотезата на безплатните билети казината, за които се прилага цена на входния билет от 6 EUR, са облагодетелствани, доколкото от получена една и съща цена на входния билет (равна на нула) те плащат на държавата данък, по-нисък от плащания от казината, за които се прилага цена на входния билет от 15 EUR.
- 77 Следва да се посочи обаче, че констатацията за търговската практика на безплатния вход се използва от Комисията, за да обяви, че по този начин твърдяното предимство, представено в съображения 66—69 от обжалваното решение, „е още по-голямо“ (точка 73 от обжалваното решение). В обжалваното решение случаят с безплатните билет е представен само като елемент, доказващ съществуването на това предимство. Както е видно обаче от точки 49—68 по-горе, режимът на обсъжданите входни такси не предоставя такова предимство на казината, за които се прилага цена на входния билет от 6 EUR.
- 78 Освен това е важно да се посочи, че Комисията не критикува по принцип възможността за държавата членка да предвиди, че могат да бъдат издавани безплатни входни билети, доколкото подобна дейност е обусловена от целите на професионална промоция или социално задължение, но по същество упреква гръцките власти, че са толерирали това, че издаването на безплатни билети е надхвърлило рамките на изключението, предвидено в решението на министъра от 1995 г. В това отношение, след като режимът на входните такси в казината не предоставя предимство по смисъла на член 107, параграф 1 ДФЕС, що се отнася до продадените входни билети, и съответната държава членка може да позволи издаването на безплатни входни билети с точни и оправдани мотиви като промоционални акции и социални задължения, логично за тази държава членка е да постави като допълнително условие данъкът, който би бил дължим, да бъде плащан и в хипотезата на безплатните билети. В такъв контекст задължение на Комисията е да докаже, че казината издават в действителност прекалено голям брой безплатни билети в сравнение с броя билети, който би позволил да се постигне целта на решението на министъра от 1995 г., така че тяхното решение да разрешат свободен достъп до игралните зали, не отговаря на условията, наложени от националното законодателство.

- 79 В случая обаче данните, на които се позовава Комисията в съображение 74 от обжалваното решение, сочат, че едно казино предлага безплатни входни билети от неделя до четвъртък от 7 часа до 20 часа, и то след 10 януари. В отсъствието обаче на по-подробна информация за практиката на другите казина и за потока от клиенти през съответните дни и часове, не е възможно да се направи изводът, че обсъжданото предлагане на безплатни билети доказва нарушение на условията, поставени в решението на министъра от 1995 г.
- 80 Следователно доводът, основан на съществуването на отделно и конкретно предимство, произтичащо от издаването на безплатните билети, трябва да се отхвърли.
- 81 Трето, в съображение 78 от обжалваното решение, според твърдението на Комисията „фактът, че данъчната дискриминация предоставя предимство, се признава в самите национални разпоредби в тази връзка“. Тя посочва случая с казино „Thessaloniki“, за което по силата на Законодателен декрет 2687/1953 (точка 6 по-горе) се плаща цена на входния билет от 6 EUR. Според нея гръцките власти са приложили този законодателен декрет по отношение на посоченото казино, затова че той е съставлявал най-благоприятният режим, предоставен на местните предприятия.
- 82 В това отношение следва да се припомни, че Законодателен декрет № 2687/1953 предвижда предприятията, учредени с чуждестранни инвестиции, да се ползват с режим, който е поне толкова благоприятен, колкото прилагания режим спрямо други подобни предприятия в страната. В конкретния случай искането на оператора на казиното входната цена за казино „Thessaloniki“ да бъде определена в същия размер като тази за „Mont Parnes“, а именно 6 EUR, е прието след получаване на Становище № 631/1997 от 16 октомври 1997 г. на Правния съвет на гръцката държава Той приема по-конкретно, че казино "Thessaloniki" е в еднакво положение с казино „Mont Parnes“, след като и двете казина са осъществявали дейност в двата най-големи града на страната.
- 83 Единствено обаче обстоятелството, че в случая казино „Thessaloniki“ е направило искане и му е било разрешено да прилага по-ниска цена на входния билет въз основа на Законодателен декрет № 2687/1953, не обезсилва разсъждението, съгласно което съществуването на предимство по смисъла на член 107, параграф 1 ДФЕС в случая не е доказано (точки 52—68 по-горе). Вследствие на това доводът на Комисията, съгласно който обсъжданото предимство е признато от съответните национални разпоредби, трябва да бъде отхвърлен.
- 84 Поради това доводите на Комисията трябва да се отхвърлят.
- 85 Видно от предходното, Комисията не доказва, че обсъжданата мярка е дала предимство по смисъла на член 107, параграф 1 ДФЕС на казината, за които се е прилагала цена на входния билет от 6 EUR.
- 86 Вследствие на това трябва да се уважи първата част на първото основание, изведено от липсата на предимство, предоставено от обсъжданата мярка.
- 87 На последно място, що се отнася до евентуалното неплащане за издадените входни билети (80 % от 6 EUR, или 4,80 EUR) от казино „Corfu“ и от казино „Mont Parnes“ за периода от 21 октомври 1999 г. до края на 2000 г., на което се позовават съображения 85 и 143 от обжалваното решение, се налага констатацията, че Комисията не е взела окончателно становище по реалния характер на това неплащане, като по този начин е оставила на гръцките власти грижата да потвърдят или да отхвърлят това в рамките на събирането на средствата, предвидено в обжалваното решение. След като Комисията не разглежда в посоченото решение дали и в каква степен посоченото неплащане, изолирано разгледано, отговаря на всички условия по член 107, параграф 1 ДФЕС, от това следва, че с уважаването на първата част на първото основание, обжалваното решение трябва да бъде отменено в неговата цялост.

- 88 Следователно, като се приложи посочената по-горе съдебна практика (вж. точка 38 по-горе), трябва да се направи изводът, че Комисията не доказва наличието на държавна помощ по смисъла на член 107, параграф 1 ДФЕС, без да бъде необходимо да бъдат разглеждани останалите части на първото основание, нито другите основания.
- 89 От това следва, че обжалваното решение трябва да се отмени.

По съдебните разноски

- 90 По смисъла на член 87, параграф 2 от Процедурния правилник всяка страна, загубила делото, се осъжда да заплати съдебните разноски, ако е направено искане в този смисъл.
- 91 Тъй като Комисията е загубила делото, тя следва да бъде осъдена да заплати съдебните разноски в съответствие с исканията на Република Гърция.

По изложените съображения

Общият съд (втори състав)

реши:

- 1) **Отменя Решение 2011/716/ЕС на Комисията от 24 май 2011 година относно държавна помощ, предоставена от Гърция за някои гръцки казина С 16/10 (ex NN 22/10, ex CP 318/09).**
- 2) **Европейската комисия понася, наред с направените от нея съдебни разноски, и тези на Република Гърция.**

Forwood

Dehousse

Schwarcz

Постановено в публично съдебно заседание в Люксембург на 11 септември 2014 година.

Подписи